

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *K. R.*

Cím: *A rendőr*

Forrás: *Nemzeti Ujság*

Bp.
(Hely)

1920. 74
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

351.74

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

351.74

"1920"

A rendőr.

Budapest, jan. 3.

Késő éjjel, ha elhagyatott külvárosi utcán, tűzfalak és palánkok néma sorfala mellett szivszorongva halad az ember s a kísértetiesen üvöltő szél agyrémekeket kerget a fantázia elé, valahonnan a közelből lassu léptek egyenletes kopogása hallatszik s a következő utcasarkon felmerül egy katonás alak: a *rendőr*. Jóleső nyugalomlepi meg az éjjeli vándort, aki érzi, hogy a szive máris lassabban dobog. Emelt fővel folytatja utját s odahaza füttyörészve térn nyugalomra a meleg szobában. A rendőr pedig ott marad a komor éjszakában, egyedül, mint egy eleven oszlop s néma kötelességteljesítéssel árasztja magából a bátorság érzetét az elkésett járókelő felé, a biztonság tudatát a meleg otthonba... Ha utcai tumultus támad s a felzaklatott szenvedélyek összecsapnak, durva férfihangok és rikácsoló női szopránok közt olyan bábeli zürzavar keletkezik, hogy a leghiggadtabb közvetítő is kétségbeesik, valahol a kavargó csoportok közt felröppen egy szó: *rendőr* s ennek pusztja említése is úgy harsog bele a csatazajba, mint a fegyverszünetet hirdető kürtjel. A hangzavar tompul s mire felbukkan a rendőr alakja, mint az igazság és erő szimbóluma, elmémul a vita s mindenki megnyugvással várja a maga igazának szentesítését. Pár pillanat s a tömeg kijózanodva, megszegyenülten oszlik szét s helyreáll az utca rendes képe... Ha a családi perpatvar hullámai átesapnak a magánlak medrén, ha kávéházi mulatók közt differenciák támadnak, ha villamoson, vagy egyéb demo-

kratikus intézmény körül a kelleténél több privilégiumot vindikál magának valaki, — az utolsó argumentum mindig a rendőr. S ez az argumentum olyan, hogy ritkán téveszti célját. A pesti rendőr ismeri a maga közönségét s a közönség is tudja, hogy mit várhat tőle. Megszokta, hogy olyasvalakit lásson benne, aki fölötte áll, aki emberi gyarlóságtól menten funkcionál az ő különböző életviszonyaiban. A rendőr számára nem ismerjük a hullámok veszedelmeit, ha valakit ki kell menteni a Dunából, őt nem féltjük a halálhozó bacillusoktól, ha pusztító járvány tanyáján kell megjelennie. Neki ez a hivatása, ez a kötelessége. Őt nem mérjük a felebarátunk mértékével, ő egy fogalom, egy szükséges intézmény, nyilvános és magánéletünk állandó biztonsági féke, mely megóv bennünket minden zuhanástól, minden szerencsétlenségtől. Mi kényelmesen helyezkedünk el abban a száguldó, zökkenő, billenő járműben, ami a pesti ember életét jelképezi s nem félünk tőle, hogy felborul, hogy pozdorzává törik, mert ott ül a bakon a rendőr, mint valami acélból való lény, akin nem fog a hideg, az álom, a betegség; aki mindig éber, mindig erős, mindig pontos és mindig — zajtalan. Ugy vagyunk vele, mint a rakoncátlan gyermek a pesztrával. Amig ott tudja maga körül, bátran handabandázik, próbálkozik, merészkedik, mert tudja, megszokta, hogy addig nincs számára veszedelem. Érzi, hogy vigyáznak rá. S a pesti közönség éppen úgy megkívánja, hogy vigyázzanak rá. Alapjában véve gyermeklelkű, de

egy kissé makrancos, egy kissé ideges, egy kissé rendetlen. Szeret a maga lábán járni, de csak úgy, ha előírják neki az utat, a határokat, ha érzi, hogy oltalmazó kar terjed ki feléje. A maga részéről nem ismer fegyelmet, de megköveteli, hogy a rendőr mindig kéznél legyen, ha valami bajba keveredik. S a rendőr pontosan, simán, megbízhatóan felel meg univerzális hivatásának, mint valami precíziós gépezet. De még sem gép és éppen emberi tulajdonságaiban rejlik minden feladathoz hozzásimuló, mindig beváló működésének titka. A cselekedeteiben mindig van valami őserő, valami a magyar föld népének fölényes nyugalmából, derüs filozófiájából. Sőt nem egyszer találkozunk nála elnéző, gavallér vonással, megértő humorral vagy találó szatírával, mely élesebben vág, mint a kard. Ez a pesti rendőr...

Ki hallotta valaha, hogy megdicsérjék a pillért, mely a hidat tartja, vagy a korlátot, mely meredek ut szélén őrtáll? Mindegyik olyan fogalom, mely kiegészíti az élet rendjéről létező tudatunkat, de további meditációra nem indít bennünket. Ilyen természetes intézménynek tartottuk a rendőrt is és vajmi kevés dicséretet pazaroltunk rá. Igénybevettük, ha bajban voltunk és bántottuk, ha jól ment dolgunk. Zsörtöltünk miatta, elégedetlenkedtünk vele, mint valami régi butordarabbal, melytől mégsem tud megválni az ember. Pedig ő volt számunkra a kellemes, megelégedett élet jelképe s emlékeztünk rá, hogy mikor a rémuralom megbukott s feltűnt az utcán az első rendőruniformis, a korlátozó hatalom képviselőjében láttuk a fel-

sz. ragyogó szabadság szimbolumát.

A küszöbön álló rendőrnapon egy mementó állít meg bennünket egy pillanatra az élet rohanó árában, mely ez egyszer arra int, hogy akiben a fővárosi élet legtökéletesebben működő gépezetét szoktuk látni: a *rendőr* is — *ember*. A *mai rendőr*: az a gárda, amely ökölbe szoritott kézzel és fogesikorgatva várta a pillanatot, amikor torkonragadhatja a vörös haramiákat. Az a *rendőr*, aki nem politizált és nem azért volt «fehér», mert ez volt a politikai hitvallása, hanem azért nem lett «vörös», mert erkölcsi felfogása, becsületérzése és kötelességtudása visszariasztotta attól, hogy a bitorlók szövetségébe álljon. *Ezt a rendőrt* látjuk most az utcán, aki a szó legnemesebb értelmében őre a rendnek: és ezt a rendőrt mindnyájunknak tisztelnünk kell, ezen segítenünk kell mindnyájunknak, mert *ez a rendőr* nem csinál forradalmat, nem szegődik könnyelműen a rendbontó és fosztogató elemek szolgájává, mert tiszteli a tekintélyt, vasfegyelemmel végzi a dolgát és inkább törik, semhogy meghajoljon a bűnös erőszak előtt. *Ezt a rendőrt* ajánljuk holnap és holnapután a közönség jóindulatába, mert *ez a rendőr* — *ember a javából*, akit az utolsó év romboló hatásai a legerzékenyebben sujtottak s akinek legkevesebb módja és alkalma van rá, hogy regresszálja magát; akivel szemben az újra feléledt törvényes rend a legnagyobb igényeket támasztja s a legkevesebb előnyét érvényesíti. Most rajtunk a sor, hogy mikor legjobb tulajdonságai révén ismerjük fel a rendőr-

(Köt. a fia) (C. 1. 1.)
ben az *embert*, gondunk legyen rá, hogy viszont ő most az egyszer ne a gyarlóságainkból állapítsa meg rólunk, hogy — *emberek* vagyunk.
K. R.